

בבית המשפט העליון

בר"ם 5202/20

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקשת: אריאל - וימאזור בקרת תנועה וחניה בע"מ

נגד

המשיבות:
1. ראש עיריית ירושלים
2. עיריית ירושלים
3. ועדת המכרזים של עיריית ירושלים
4. ר.ס. תעשיות (ישראל) בע"מ

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום 20.7.2020 בעת"ם 74404-06-20 שניתנה על ידי כבוד השופטת ד' כהן-לקח, ובקשה לסעד זמני

בשם המבקשת: עו"ד ערן אגם, עו"ד אביאל פלינט

בשם המשיבים 1-3: עו"ד רועי אבישר

בשם המשיבה 4: עו"ד לב זיגמן, עו"ד דניאל באלנס

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום 20.7.2020 (עת"ם 74404-06-20, השופטת ד' כהן-לקח) ובצדה בקשה למתן סעד זמני. בית המשפט המחוזי דחה בקשה למתן צו ביניים שהגישה המבקשת לצד עתירה מנהלית הנוגעת להליך מכרז.

2. ביום 16.6.2019 פרסמה עיריית ירושלים, היא המשיבה 2 (להלן: העירייה), מכרז פומבי ל"מתן שירותי התקנה, אחזקה ושינויים במתקני רמזורים" (מכרז מס' 56.2019) (להלן: המכרז). בתמצית, המכרז נסב על מתן שירותי התקנה, אחזקה ושירותים ביחס למתקני רמזורים קיימים בירושלים, וכן אספקה והתקנה של מתקני רמזורים חדשים. במסגרת המכרז חולקה העיר ירושלים לשלושה אזורים, ונקבע בו כי

כל מציע יוכל לזכות בעבודות ביחס לשני אזורים לכל היותר. עוד יצוין, כי בנספח ו' לחוזה ההתקשרות (שיוחד לו פרק בהוראות המכרז) הנושא את הכותרת "מפרט טכני מיוחד לאחזקת רמזורים" נקבע כי תנאי לחתימה על חוזה ההתקשרות הוא שבתוך 180 ימים מההודעה על הזכייה, הזוכה ידגים יכולת לחבר את המנגנון המוצע על-ידו אל מערכת בקרת הרמזורים העירונית.

3. ביום 18.9.2019 החליטה המשיבה 3 (להלן: ועדת המכרזים) להכריז על חברת ר.ס. תעשיות (ישראל) בע"מ, היא המשיבה 4 (להלן: ר.ס.), כזוכה ביחס לאחד מהאזורים שעליו נסב המכרז, ובעניין זה מתמקד ההליך שבפני. המבקשת שסיפקה לעירייה את שירותי ההתקנה והאחזקה למתקני הרמזורים בתחומי העיר קודם לכן לא נבחרה כזוכה. עם זאת, היא נקבעה כ"כשיר נוסף" ביחס לאזור שזכייתה של ר.ס. נסבה עליו.

4. מקורה של הבקשה בהליך המכוון כנגד זכייתה של ר.ס. כאמור. המבקשת טוענת, בין השאר, כי ר.ס. אינה עומדת בדרישות הטכניות שנקבעו במכרז.

5. לשם שלמות התמונה יצוין כי לאחר ההחלטה על זכייתה של ר.ס. המבקשת הגישה עתירה קודמת לבית המשפט המחוזי בעניין זה (עת"ם 12-19-12680, השופטת כהן-לקח). ביום 10.5.2020 בית המשפט המחוזי דחה את העתירה מאחר שהוגשה בטרם חלפו 180 הימים שניתנו לזוכים על מנת להדגים את יכולתם להתחבר למערכת העירונית ולעמוד בדרישות הטכניות של המכרז. ערעור שהגישה המבקשת על פסק הדין עודו תלוי ועומד בפני בית משפט זה (עע"ם 4152/20).

6. בהמשך לכך, ובחלוף 180 הימים מאז ההודעה על הזכייה, ביום 1.7.2020 המבקשת הגישה עתירה נוספת נגד החלטתה של ועדת המכרזים, ובצדה בקשה למתן צו ביניים שיאסור על קידום ההתקשרות עם ר.ס. במכרז – היא הבקשה העומדת ביסודו של ההליך דנן. בעיקרו של דבר, המבקשת טענה כי גם עתה ר.ס. אינה עומדת בדרישות הטכניות של המכרז וכי המנגנון המוצע על-ידה, לאחר שבוצעו בו התאמות במהלך תקופה זו, לא אושר על-ידי משרד התחבורה. המבקשת הטעימה כי ועדת המכרזים כלל לא נדרשה לסוגיות אלה. באשר למאזן הנוחות, המבקשת טענה כי קידום ההתקשרות במכרז נחזה להיות בלתי חוקי משלא ניתן לזוכה אישור עדכני ממשרד התחבורה, וכן הטעימה כי התקנת מערכות רמזורים חדשות עלולה ליצור מצב בלתי הפיך. מכל מקום, כך נטען, השבת המצב לקדמותו תהיה כרוכה בהשקעת משאבים בלתי מבוטלים.

7. מנגד, העירייה, ועדת המכרזים וראש העירייה, הוא המשיב 1 (שיכוננו להלן ביחד: המשיבים) התנגדו לבקשה וטענו כי במהלך 180 הימים שחלפו מאז נודע ל-ר.ס. על זכייתה במכרז היא הוכיחה כי המנגנון המוצע על-ידה מתאים למערכת העירונית. המשיבים טענו, כי ר.ס. לא נדרשה לקבל אישור נוסף מטעם משרד התחבורה וכי התאמת המנגנון שלה נבחנה על-ידי הדרג המקצועי בעירייה. למעלה מן הצורך, נטען כי הנושא יובא גם לידיעתה של ועדת המכרזים אשר תקיים בו דיון ככל שתמצא לנכון.

8. ר.ס. התנגדה אף היא לבקשה וטענה, בין השאר, כי סיכויי העתירה להתקבל קלושים בהיעדר עילה להתערבות בהחלטתה של ועדת המכרזים. כן נטען, כי המבקשת לא הוכיחה שעלול להיגרם לה נזק בלתי הפיך, בשים לב לכך שרכיב "ההקמה" במכרז מוגבל ל-10 רמזורים בלבד במהלך כל תקופת ההתקשרות. ר.ס. הדגישה את הסתמכותה על תוצאותיו של המכרז והוסיפה כי קיבלה זה מכבר צו התחלת עבודה והחלה להיערך בהתאם.

9. בית המשפט המחוזי דחה, כאמור, את הבקשה למתן צו ביניים. בית המשפט המחוזי קבע כי היקף עבודות האחזקה הנכללות במכרז משמעותי יותר מזה של עבודות ההתקנה, ועל כן לא צפוי להיגרם למבקשת נזק בלתי הפיך שאינו ניתן לפיצוי כספי. בית המשפט המחוזי הטעים כי כך גם ביחס להתקנת רמזורים חדשים, ככל שזו תידרש, שכן אין מדובר בהקמת תשתית שטיבה והיקפה אינם מאפשרים להשיב את המצב לקדמותו. באשר לסיכויי ההליך, נקבע כי הגם שטענות המבקשת ראויות לבירור, סיכוייהן בשלב זה אינם מובהקים במידה המצדיקה כשלעצמה להיעתר לבקשה. לבסוף, בית המשפט המחוזי ציין כי אף העיתוי של הגשת הבקשה, כשלושה שבועות לאחר שכבר נחתם הסכם ההתקשרות בין העירייה לבין המשיבה, ויום קודם לתחילת ביצוע העבודות בפועל, מעורר קושי.

10. בקשת רשות הערעור דנן נסבה על החלטה זו של בית המשפט המחוזי. בעיקרו של דבר, המבקשת שבה על הטענות שהעלתה בפני בית המשפט המחוזי, ומטעימה כי לשיטתה סיכויי העתירה להתקבל גבוהים. כן נטען, כי השבת המצב לקדמותו עלולה לגרור השבתה של צמתים ושיבוש של התנועה, באופן שיפגע בתושבי העיר. לנוכח האמור, נטען כי היה מקום לקבל את הבקשה לפחות ביחס לשירותי ההקמה הנכללים במכרז, שאף ר.ס. העריכה אותם כבעלי ערך כספי נמוך. המבקשת טוענת עוד כי היא הגישה את העתירה מיד לאחר שנודע לה כי בכוונת העירייה לקדם את ההתקשרות עם ר.ס.

11. בתשובה שהגישו המשיבים, בהתאם להחלטתי, הם סומכים את ידיהם על החלטתו של בית המשפט המחוזי. בעיקרו של דבר, המשיבים חוזרים על הטענות שהעלו בפני בית המשפט המחוזי ומדגישים כי הגשת הבקשה לוקה בשיהוי בהתחשב בכך ש-ר.ס. כבר החלה בביצוע העבודות נשוא המכרז. באשר למאזן הנוחות, המשיבים טוענים כי המבקשת לא הצביעה על נזק בלתי הפיך שעלול להיגרם לה. לטענתם, קבלת הבקשה תגרום לכך שהעירייה תיוותר ללא קבלן ביצוע, וכן תוביל לדחייה בלוחות הזמנים, לפגיעה בתושבי העיר ירושלים ולהפרת התחייבויותיה החוזיות.

12. ר.ס. טוענת אף היא כי דין הבקשה להידחות. לטענתה, היא כבר החלה בביצוע העבודות נשוא המכרז וקבלת הבקשה תסב לה נזקים בהיקף כספי משמעותי. ר.ס. מטעימה עוד כי מאזן הנוחות נוטה לטובתה, בנסיבות שבהן מדובר במכרז שעיקרו במתן שירותי אספקה. בהקשר זה, נטען כי עיכוב ביצוע העבודות יפגע גם באינטרס הציבורי.

דיון והכרעה

13. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובות לה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

14. כידוע, בית משפט זה לא ייטה להתערב בהחלטות שעניינן סעדים זמניים (ראו: בר"ם 4016/14 מ.ס. קבלאן חברה קבלנית בע"מ נ' המועצה המקומית חורפיש, פסקה 16 (17.6.2014); בר"ם 1146/17 עמירם נ' עיריית ראשון לציון, פסקה 14 (22.2.2017)). לא מצאתי כי נפל פגם המצדיק התערבות בהחלטתו של בית המשפט המחוזי.

15. בנסיבות המקרה שבפנינו, ואף מבלי להידרש לסיכוייה של העתירה להתקבל, דומה כי אין חולק על כך שהחלק הארי של המכרז נוגע לעבודות אחזקה (להבדיל מהתקנה), ועל כן דחיית הבקשה לא תגרום לנזק בלתי הפיך שאינו בר פיצוי כספי ואף לא תסכל את האפשרות להשיב את המצב לקדמותו (ראו והשוו: בר"ם 9307/08 דפוס בארי – שותפות מוגבלת נ' משרד הפנים, פסקה 7 (2.12.2008); בר"ם 6007/17 דניה טיבוס בע"מ נ' עיריית קריית ביאליק, פסקה 15 (20.8.2017); בר"ם 9098/17 אחים בן רחמים (צפון) בע"מ נ' עיריית קריית ביאליק, פסקה 6 (23.11.2017)). לנוכח האמור, אני סבורה כי מאזן הנוחות נוטה אל עבר דחיית הבקשה. עוד יצוין, כי כפי שקבע בית המשפט המחוזי, אף העיתוי של הגשת הבקשה מעורר קושי, בהתחשב בכך שביצוע העבודות כבר החל, על ההוצאות הכרוכות בכך (ראו והשוו: בר"ם 2939/20 סנשיין שירותיים בע"מ נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ, פסקה 9 (14.5.2020)).

16. סוף דבר: הבקשה נדחית, ועמה נדחית גם הבקשה למתן סעד זמני. בנסיבות העניין, המבקשת תישא בהוצאות המשיבים בסך כולל של 5,000 שקלים.

ניתנה היום, ל' באב התש"ף (20.8.2020).

ש ו פ ט ת